

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Варна, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Диана Д. Митева

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно търговско дело № 20213001000694 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството подлежи на разглеждане по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Приета е за разглеждане въззивна жалба на Д. А. Д., ЕГН *****, чрез пълномощник адв. Б. Ж. срещу решение № 260131/02.07.2021г. по т.д. № 786/2019г. на Окръжен съд Варна, в частите, с която са били отхвърлени исковете му, предявени по реда на чл. 694 ТЗ като оспорващ кредитор **за отричане на съществуване на предявено вземане** от кредитора „Аростандарт 2004“ ЕООД, прието в одобрен списък на кредитори на несъстоятелен длъжник „Агробулс“ ООД, (н) в размер на **сборна сума от 184 111.44 лв.** (формирана от сумата 98585.78, главница по Договор за покупко-продажба от 02.03.2015 г., сумата 18792.38 лв., главница по Договор за покупко-продажба от 02.03.2016 г. и сумата 66733.28 лв., общ размер на лихви върху главниците при общ период 26.08.2016 г. – 17.09.2018 г.), както и съединения иск **за отричане на приета привилегия** по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ **за вземане в размер на 18792.38 лв.** (част от главница по Договор за покупко-продажба от 02.03.2016г.) въз основа на учреден особен залог върху вземане от ДФ „Земеделие“, за кампания 2015 и 2016 г., вписан по реда на ЗОЗ в ЦРОЗ с № 2016062901039, както и са определени разноски в тежест на ищеца.

Въззивната жалба, рег. с вх. № 268201/10.08.2021г. е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, чрез пълномощници с права за всички инстанции, от името на ищец, който има интерес да обжалва отхвърлянето на предявения от него отрицателен установителен иск срещу кредитора с прието вземане и обвързаните с него длъжник и синдик на несъстоятелно предприятие. При

този вид сезиране на въззивния съд дължимата такса не се събира авансово(чл.694, ал.7 ТЗ). Жалбата отговаря на изисквания на чл. 260 и чл. 261 ГПК.

В срока по чл. 263 ГПК само въззиваемия длъжник „Агробулс“ ООД (в несъстоятелност), чрез законен представител управител Т, е упражнил право на отговор.

Съдът приема, че въззивното производство по акта по същество и обусловено от него разпределяне на разноските е допустимо.

От името на **въззивника-оспорващ кредитор** Д. А. Д. пълномощниците излагат оплаквания по конституирането на страните по делото(образувано по иск на длъжника, посочен като ответник в обжалвания акт) и за необоснованост на изводите на съда относно действително договорени доставки, като основание на претендирани вземания по два договора, като се позовават на липса на каквито и да са доказателства за придобие, транспортиране, предаване и приемане на конкретни стоки. Сочат, че съдът се е доверил единствено на експертиза, изготвена въз основа на оспорени счетоводни записвания на несъстоятелния длъжник и доставчика му, което заключение обаче е било основано на недопустимо събиране на гласни доказателства и посочване на документи, които на се били представени по делото. Отделно сочат, че съдът е допуснал и процесуално нарушение при обсъждането на доказателствата относно сключване на договора за залог, като е игнорирал установена с експертиза неистинност на копие от документ, представен в срока за посочване на писмените доказателства и не е съобразил, че оригиналът представен на 04.01.2021г. от „Агробулс“ ООД, е новосъздаден за целите на процеса и не е съществувал при вписване на обезпечението.

Бланкетната пледоария по същество е допълнена в писмени бележки на адв. Г, който излага доводи за недоказано както сключване и реализиране на доставки по двата процесни договора, установени само по вторични данни и непотвърдени счетоводни записвания, но и на каквото и да е обезпечение на вземания по тях с надлежно учреден и вписан залог.

Въззивникът моли за отмяна на отхвърлителните части от обжалваното решение и постановяване на друго, с което отрицателния установителен иск срещу прието вземане и привилегия да бъдат изцяло уважени.

Въззиваемият несъстоятелен длъжник „Агробулс“ ООД, чрез законен представител управител Т оспорва жалбата с доводи за правилно установени факти въз основа на осчетоводени фактури за признати доставки и частични плащания, както и за надлежно удостоверение при регистриране на обезпечението съществуване на договора за залог и последващо потвърждаване с пристъпване към изпълнение от заложен кредитор. Моли за потвърждаване на обжалваната част от решението.

Въззиваемият „Агростандарт 2004“ ЕООД, като кредитор, чието прието вземане се оспорва, не изразява становище по жалбата и по съществото на спора пред въззивния съд.

Въззиваемият като задължително необходим другар синдик на несъстоятелен търговец Л. Б., пледира бланкетно за произнасяне на въззивния

съд съобразно събраните доказателства.

Претенции за определяне на разноси за настояща инстанция е направил само въззивника, който е конкретизирал искането си в нарочен списък по чл. 80 ГПК (л.76).

За да се произнесе въззивният състав съобразява следното:

Решението на първоинстанционния съд е действително (по критериите, възприемани в мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС) и съответства В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ на предявената от останал неудовлетворен в производство по чл. 690 ТЗ възразяващ кредитор установителна претенция за отричане на съществуване на дълг в полза на друг конкуриращ кредитор на несъстоятелен длъжник, приет за удовлетворяване в производството по несъстоятелност като сбор от вземания, произтичащи от два различни договора за доставки, едното от които и обезпечено с привилегия, основана на особен залог.

Първоинстанционният съд е бил сезиран първоначално с отрицателен иск от самия несъстоятелен длъжник, чието възражение срещу същите вземания и привилегия е било разгледано заедно с възражението на оспорващия кредитор. Искът по чл. 694 ал.1 т.1 ТЗ е бил основан на оспорване на реалното извършване на доставки, които да пораздат и вземанията за цена на конкретно получени от купувача стоки и възражения за абсолютна симулативност на сделките от 2015г. и 2016г., документиращи за създаване на привидна легитимация на продавача като кредитор, както и за сключване на втората сделка от лице без представителна власт. Евентуалното оспорване и на привилегията е основано на липсата на идентичност на вписаното като обезпечено задължение при регистрацията на особения залог върху вземания и приетите вземания на кредитора „Агростандарт 2004“ ЕООД. Към така очертаното оспорване се е присъединил въззивника Д., като всички изложени в молбата му доводи кореспондират на вече посочената липса на реално прехвърляне на индивидуализирани стоки, транспортирани до склада на купувача и липса на складови възможности за приемане на такива доставки. Допълнително присъединяващия се към претенцията на длъжника кредитор е изложил и аргументи относно издадени фактури и протокол за данъчни цели, от които са видни насрещни задължения, но тъй като основано на такива факти намаляване на дълга представлява възражение(за погасяване или прихващане), а не оспорване на начално поразждане на задълженията, каквото е било обосновано от първоначалния ищеца, тези доводи не могат да се приемат за част от първоначално предявения иск. Молбата на присъединяващия се съищец е подадена на 11.06.19г., а към този момент вече е бил изтекъл 14-дневния срок за искова защита по чл. 694 ал. 6 ТЗ, чието начало е поставено с оповестяване по партидата на длъжника в Търговски регистър с вписването на 07.05.2019 г. на поправеното определение №1635/25.04.2019г. по т.д. 1742/2017г на ВОС. Правото за поддържане на вече очертания спор от длъжника не може да преодолее преклудирането на правото на самостоятелна искова защита на оспорващия кредитор с нови възражения. Затова след присъединяването си ищецът може да поддържа само оспорването, ползващо всички кредитори на масата във вида, в който е било първоначално предявено.

С оттеглянето на първоначалния ищец от спора (по изявление от 10.09.2019г.) длъжникът се е разпоредил с правото си на иск по начин, аналогичен с признание на спорния дълг, тъй като отпадането на исковия процес е равносилно на стабилизиране на удостоверяването на правата на ответника в одобрения от съда по настоятелността списък (чл. 693 ТЗ). Стабилизирането на прекратителното определение № 3518/02.10.2019г. поражда интереса на оспорващия кредитор да поддържа вече очертания спор с конкурента си като упражнява процесуалното право на иск в защита на колективния интерес на кредиторите на масата, но при отчитане на правилата по чл. 694 ал. 3 т.1 ТЗ. Това налага задължителното конституиране както на синдика(чл. 694 ал. 4 ТЗ), така и на насрещна страна и задължително необходим другар на кредитора-ответник и вече неоспорващ дълга си несъстоятелен длъжник(чл. 694 ал. 8 вр. чл. 692 ал. 3 ТЗ).

Произнасянето на обжалваната част от решението срещу необходимите задължителни другари – страни по спорното материално-правно отношение при участие на органа, управляващ масата в производството по несъстоятелност съответства изцяло на специфичния интерес от установяване на спорни права и привилегия, удостоверени като приети в производството по несъстоятелност с определението по чл. 692 ТЗ. Оплакването на въззивника за допуснато процесуално нарушение при конституиране на надлежно легитимирани страни не е основателно.

В първата инстанция ответното дружество като обезпечен с особен залог кредитор се е позовал на съдебни решения, с които процесните права са били вече установени и признати по повод обжалване на разпределения на суми от реализиран предмет на обезпечението, изготвени от депозитар в хода на извънсъдебно удовлетворяване на заложни кредитори и от съдебен изпълнител в хода на индивидуално изпълнение по ГПК върху заложено имущество. Въззивният съд преценява, че предмета на посочените от ответника дела е ограничен до упражняване на процесуалните права на вискатели и присъединени по силата на закона кредитори, участващи в разпределението (ТРОСГТК 2/2021г на ВКС), но не формира противопоставимо на кредиторите по несъстоятелността установяване на материални права, поради което не е налице съвпадане нито на обективните, нито на субективните граници на сила на присъдено нещо, за да е налице пречка за упражняване на право на иск по настоящия спор. Обжалваното решение е допустимо.

Съдът, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл.269 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Няма спор по делото, че въззиваемият кредитор „Агростандарт 2004“ ЕООД е предявил пред синдика вземанията си като сбор от главници и лихви за забава, като е посочил, че задълженията на „Агробулс“ ООД са възникнали от договорени доставки на семена, торове и препарати за растителна защита, индивидуализирани в приложени два договора сключени на 2.03.2015г. и 2.03.2016г. и спецификации към тях, които са били и обезпечени с договор за особен залог, вписан в ЦРОЗ с регистрирано пристъпване към изпълнение от 07.09.2016г.

Видно от представените от кредитора писмени документи между продавач „Агростандарт 2004“ ЕООД, чрез управител С. и купувач „Агробулс“ ООД, предстваляван на 02.03.2015 г. от управителя И Т и на 02.03.2016 г. от П Н са били договорени две сделки с напълно идентично съдържание, като уговорките съответстват на рамкови споразумения за условията при които ще се извършват търговски доставки на семена, торове и препарати за растителна защита до склада на продавача по конкретни заявки с отложено плащане, фиксирано съответно до 30.10.2015г. и до 30.08.2016г. Асортиментът, предлаган от доставчика с конкретни единични цени и количества е пояснен в спецификации за трите вида стоки, съответно две недатирани от 2015г, една датирана на 2.03.2015г. и три на 2.03.2016г.

Представено е нотариално заверено пълномощно от 22.01.2014г., с което подписалият договора Н е бил натоварен от дружеството – купувач, чрез управителя Т да сключва сделки свързани с обичайната дейност на дружеството в земеделието, включително и изрично да договаря доставки на семена, торове и препарати.

Овластяване от името на същото дружество, но чрез управителя Ж е предоставено и на Д. Д., който е упълномощен на 13.2.2015г. с изрични права, свързани с притежаването на МПС, селско-стопанска техника и недвижими имоти, разпореждане с Би сметки, поемане на задължения за кредити, ползване на субсидии и представителство за данъчни цели.

Пълномощникът Н е разпитан по делото и е заявил, че познава дейността на предприятието, основано от баща му Ц Т и съдружника му, като е бил натоварен със земеделското производство до 2016г., когато ищецът Д. (посочен като брат на жената, с която свидетелят има дете) и майка му управителката Ж „стъпили във фирмата“. Свидетелят описва, че ответникът „Агростандарт 2004“ от 2013г. се наложил като основен доставчик на торове, препарати и семена и като такъв снабдявал почти изцяло нужните за производството материали, заявявани общо и получавани текущо, като при получаването им в базата на „Агробулс“ в с.Аврен се разписвал документ, а доставката оставала в склада от където се вземала за непосредствено ползване. Свидетелят признава, че макар основно получаването на доставките да е било негово правомощие, когато е бил на полето или е отсъствал документи за получена в склада стока са били подписвани от други работници. Самият свидетел се уговарял понякога за приемане на доставките и със съседа Д Д., който ползвал склад в близост до помещенията на „Агробулс“ и можел да го замести на място в някои отделни случаи вкл. и през 2015г. Отношенията с този предпочитан от предприятието доставчик се описват и от свидетелката П Д.а(дъщеря на управителката Ж и сестра на ищеца), която също работила в семейната фирма. Тя посочва, че като снабдител на семена, торове и препарати за растителна защита, доставчикът бил наясно с отложените приходи до реализиране на селскостопанска продукция и приемал дългосрочно плащане на доставките, а купувачът вече се ползвал с доверието му, установено още от 2013г. Свидетелката обяснява, че доставчикът поискал обезпечение едва през 2016г. когато предназначенията за обслужване на доставките му средства не достигнали до него поради разногласието между управителките и несъгласуваните действията на пълномощниците им. Такова било учредено от управителката Т, като

поискания договор за залог бил подготвен съвместно с адвоката на залогополучателя и подписан и регистриран от Т в ЦРОЗ.

За установяване доставянето на продадените стоки са представени експедиционни бележки, стокови разписки и издадени фактури, в които изявленията от името на длъжника – купувач са подписвани от пълномощника Н, посочения от него довереник Д Д. и лицата И И., Й Г, М Х, Г Г, И Г, Е З, Д Я, за които е удостоверено със служебно изискана справка, че са били наети по трудови договори в предприятието на купувача в съответните периоди.

Видно от представени удостоверения от ЦРОЗ, въз основа на неоспорено заявление, подадено от името на длъжника чрез управителя Т, заблюгодател „Агробулс“ ООД е заявил за вписване учреден с договор от 29.06.2016 г., особен залог в полза на „Агростандарт 2004“ ЕООД, за обезпечаване на парични задължения, породени от договор за покупко-продажба на препарати, торове и семена от 02.03.2016 г., на обща стойност 675000.00 лв., като е дал изрично съгласие за обременяване на правата му върху вземанията за получаване на субсидия от ДФ „Земеделие“ за кампания 2015 и 2016 години. По това заявление е извършено първоначално вписване под № 2016062901039, като на 07.09.2016 г. по същата партия заложният кредитор е вписал и пристъпване към изпълнение за сумата 675000.00 лв., върху цялото заложено вземане. Няма спор, че по повод изплатени на депозитар, назначен от друг кредитор, вписал залога си по-рано и на частен съдебен изпълнител, запорирал заложените вземания при насочено изпълнение от друг взыскател, са били изготвени потвърдени при съдебен контрол разпределения, с които на заложния кредитор са изплатени съответно 93830.39лв и 109 012.37лв за погасяване на обезпечените с вписания особен залог вземания.

По делото са били назначени две експертизи, като заключенията им съвпадат по отношение на извършената съпоставка на счетоводните регистри на предприятията на доставчика и купувача и обявените въз основа на документацията им данни в търговския регистър и пред данъчна администрация. Макар експертите да са установили липсата на удостоверена приемственост в документирането на дейността на несъстоятелния търговец към май 2016г, когато счетоводството е поето от специализирана счетоводна къща без да е предадена водената до този момент документация от управителя Ж, както в.л. Б, така и членовете на втората, контролна експертиза са получили достъп до съхраняваните книжа за двата периода и затова съдът преценява, че изводите им са основани на непосредствените им впечатления от счетоводните регистри и отразяват експертната им оценка на наличното счетоводство в неговата цялост, като в.л. Б е представил като приложения и документите, съхранени като обосновка на водените счетоводни сметки. Този експерт е съпоставил подробно както спецификациите към всеки от несъмнено рамковите договори и така и обобщените предавателни протоколи към издадените от този доставчик фактури и експедиционните бележки за количества стоки, подписани от различни лица, приели конкретни стоки. Тези констатации не са просто коментар на счетоводни записи, а представляват конкретни изводи като резултат от пряко възприети обстоятелства при специализирания оглед на предоставения предмет на изследване. При тази

съпоставка обосновано в.л. Б е констатирал достигането до склада на купувача на стоки по видове не само съответни на спецификациите, но и други такива, като фактурираните им стойности изрично са разграничени в съпоставителните таблици към първото заключение. Този експерт е описал и поотделно имената на лицата, приемащи доставки експедирани от купувача за стоки, които са били и обявени в общите спецификации към всеки от двата договора, като имената на получателите съвпадат със служителите на дружеството и неформално овластения от търговския пълномощник съсед. Допълнително вещите лица по тричленната експертиза са потвърдили свои самостоятелно извършени проверки на документите, отчетени за тези доставки при продавача и са проследили както произхода на стоката в това предприятие, така и организирането на доставките до уговореното място на изпълнението в с. Аврен. Проверките на всички експерти потвърждават, че счетоводството на продавача не поражда никакво съмнение за недостовърно документиране както на придобиването на стоките, така и на дистрибуцията им до различни крайни клиенти, включително и до несъстоятелния длъжник, като в отделни случаи вносът на по-обемните предназначени за клиентите му стоки е бил договарян от този дистрибутор с включен транспорт директно до разтоварните пунктове на купувачите. Вещите лица са констатирали и отчетени в предприятието на продавача в другите случаи на единични доставки и разходи за извършен транспорт до местоназначение на продаваните стоки със собствено МПС на доставчика. Общата преценка на вещите лица по двете експертизи на отчитаните приходи и разходи, респективно и движението на стоките, предназначени за продажба в предприятието на продавача, не е породила никакво съмнение в редовността на счетоводните записвания, респективно за възможностите на това предприятие да осъществи реално доставките на стоките, които е договорило в двете рамкови споразумения, а в следствие е извършвало текущо и отчитало с фактури, своевременно обявени ежемесечно за целите на данъчното облагане и отразени в годишните резултати при оповестяване на ГФО в търговския регистър. Резервите, които експертите излагат в заключенията си (пояснени и в обясненията на в.л. Б пред съда), касаят само липсващата приемственост на отчетността на купувача, в резултат на промяната на управлението на предприятието, но макар тя да е осуетила изпълнението на задълженията на този търговец по надлежно оповестяване на годишни финансови резултати, експертите са категорични, че всички достигнали до купувача стоки (съответно описани в експедиционните бележки, съпоставени с общо 20-те фактури, издадени от доставчика по двата договора за продадени стоки в периода 24.04.2015 – 09.05.2016г.) са били заприходени в аналитичните сметки на купувача като закупени от този доставчик материали, като съответно до май 2016г. са били и отчетени като използвани за текущото производство на земеделска продукция от водещия счетоводството управител Ж, а след този момент закупени с последните четири фактури от май 2016г. и една остатъчна от 2015г. са били заприходени от новия счетоводител и също са отразени като вложени в производството. В тази връзка съдът съобразява и установената по отношение на кредиторите начална дата на неплатежоспособността на предприятието именно в края на тази финансова 2016 г., причинена от липсата на приходи от недовършеното производство според обявеното в годишния отчет за 2016г. в резултат на

преустановяване на типичната за предприятието земеделска дейност след влагане на разходи за първоначалната обработка на разпоредени през май 2016г. дълготрайни активи – земеделски земи и промишлена база. Всички фактури са били и декларирани от купувача, макар и със забавяне по отношение на декларациите за сделките през май 2016г., а според експертите покупко-продажбите са намерили и отражение в непубликувания отчет за 2016г. Отделно от това, и по двете експертизи, вещите лица са изследвали и кореспондиращи на счетоводно отразените фактури аналитични сметки за задълженията на купувача и вземанията на продавача и са проследили по Бите извлечения от кореспондентските банки на двете страни наредените плащания и двустранно съставени протоколи за прихващания. Изводите са за идентично отразени и при двамата търговци доброволни парични плащания и прихващания до 28.08.2016г. след което продавачът е получил и суми, постъпили от принудително изпълнение, насочено върху обезпечение по особен залог, съвпадащи с тези по потвърдените от съд разпределения.

При така събраните доказателства въззивният съд намира оплакванията за недоказано основание на правата, приети като вземания на кредитора „Агростандарт 2004“ ЕООД за неоснователни. В производството по разрешаване на спора между кредитори няма ограничение за вида на ползваните доказателствени средства и затова не може да се ограничава доказването на фактите по договорените сделки само до писмени доказателства. Още повече, че писмен характер е имало само рамковото съглашение, с което ежегодно страните са фиксирали повтарящи се параметри за очаквани множество еднотипни сделки помежду им, а самите доставки са договаряни неформално със заявки по смисъла на чл. 9 от договорите, приемани конклюдентно от продавача с транспортиране до клиента на удостоверени в експедиционните бележки стоки. Доколкото оспорващият ищец е поискал проверка на счетоводните книжа, а ответникът още в отговора си се е позовал на вече известни му данни от счетоводството на своя длъжник (коментирани при изследване на финансово състояние на неплатежоспособността на предприятието), нужда от представяне на цялата документация, която е предмет на експертна преценка не е възникнала. Още повече, че дори и да бяха приложени по делото, сами по себе си документите, съставени от страните при приемане и предаване на стоки, не биха били достатъчни за формиране на обоснован извод за реално извършени доставки, който изисква и специалните знания на вещите лица относно счетоводното отразяване на тези документи в системата на „двойното“ счетоводство и обосноваване на съпоставимостта на приходите и разходите и насрещните проверки за съвпадение на сделките между съконтрахентите и техните доставчици и клиенти. Затова, макар и да не са предоставени с отговора, писмените документи, които вещите лица са намерили при огледа на документацията на търговците не могат да се изключват от предмета на изследване, обосновал убедително крайното заключение. Изпълнението на възложените на вещите лица задачи за сравнително изследване на счетоводно отразяване на сделки между двама търговци включва и нужната на експертите допълнителна информация за контролно потвърждаване на факти от други източници. Дори и да не са били посочени изрично като предмет на изследване, получените данни чрез доброволно съдействие от трети лица

(доставчици на продавача) само потвърждават достоверността на редовно водени счетоводни книги на този търговец и затова не е било необходимо да се събират отделно чрез доказателствените средства, предвидени за доказване на твърдения на страните. Въззивният съд не намира, че която и да е от констатациите на експертите, както направена по вторичните счетоводни отразявания и разнасяния на данни по счетоводните сметки, така и по първичните, съставени от представители и пълномощници на страните документи, и съпоставени с данни, налични при трети лица (данъчна служба, банки и доставчици на дистрибутора-продавач) е самоцелна или необоснована и затова изцяло кредитира заключенията, които не се различават в крайния извод за редовно водено счетоводство на доставчика и надлежно заприходяване на получени от купувача закупени стоки, използвани в основното му производство до май 2016г. Този факт е напълно достатъчен за да се потвърди и извода на първоинстанционния съд, кредитирал тези заключения (а не само съставените фактури и безкритично възпроизведени съмнителни счетоводни записи, ползващи съставителя-търговец) и по-специално подробната съпоставителна справка на в.л. Б, за установяване на фактите по реално извършени доставки на договорените в рамковите спецификации към двата договора стоки на стойност, както следва 333260.77 лв., без ДДС, съответно включени във фактури №№ 338/28.04.2015 г., 340/29.04.2015 г., 341/29.04.2015 г., 343/30.04.2015 г., 344/30.04.2015 г., 351/23.06.2015 г., 352/24.06.2015 г., 354/09.07.2015 г. по договора от 2015г и 301024.45 лв., без ДДС по фактури №№ 1034/04.05.2016 г., 1035/04.05.2016 г., 1036/05.05.2016 г., 1037/09.05.2016 г. и 1038/09.05.2016 г., за договора от 2016г.

Оплаквания по отношение на правните изводи за дължимост на остатъци от така установените задължения за цена на получените от купувача в уговореното място на доставка стоки не са изложени от въззивника. Съдът съобщава, че задълженията са били намалени от първата инстанция със установените детайлно от първата експертиза и потвърдени като сборове и от тричленната експертиза доказани плащания и двустранно договорени прихващания, отнесени за погасяване на конкретно фактурирани задължения **до остатък от 98585.78 лв.**, с ДДС (сбор от части от фактура № 343/30.04.2015 г., и фактура № 354/09.07.2015 г.) за стоки, доставени по спецификации **към Договора от 02.03.2015 г.** и сбор от **221635.14 лв.**(части от фактури №№ 1034/04.05.2016 г., 1035/04.05.2016 г., 1036/05.05.2016 г., 1037/09.05.2016 г. и 1038/09.05.2016 г.) **по Договора от 02.03.2016 г.** Тези изводи кореспондират на приложимото право(чл. 76 ЗЗД), изискващо от кредитора да отнася получавано текущо изпълнение към посочените от длъжника изискуеми задължения и съответно намаляване на по-старите задължения, когато няма друга уговорка за прихващане на изпълнението.

Оплакването по отношение на установените заложи права на кредитора също е неоснователно. На първо място, съдът отчита, че макар специалния закон да урежда учредяването на обезпечението като формална сделка към 29.06.2016г, когато е било изрично регистрирано съгласието на залогодателя за противопоставяне на това обезпечение(чл. 27 ал.2 вр. 2 ЗОЗ ред. преди ДВ бр. 105 от 2016 г.) самата регистрация не е била уредена като конститутивен елемент на фактическия състав, пораждащ заложното право, а

само на неговата противопоставимост на третите лица, каквито са и кредиторите на несъстоятелния залогодател. В този смисъл писмена форма на обезпечителната сделка е необходима само за да фиксира съществените параметри на обвързващи третите лица обстоятелства(изброени в чл. 27 ал.2 ЗОЗ), тогава когато вписването се извършва от кредитора, ползващ се от залога. Когато заявлението се подава от самия залогодател, признатите в заявлението му параметри са достатъчни да удостоверят волята му да понесе неблагоприятните за себе си последици от обременяване на собствените му парични активи с права на посоченото от него лице. Затова и законът към този момент не изисква прилагане на писмения договор между залогодателя и кредитора, а само автентичното съгласие на учредителя на обезпечението. Такова е безспорно дадено от управителя Т, законен представител на залогодателя, а след регистрацията на обезпечението породените заложни права са и противопоставими на всички кредитори, включително и в производство по несъстоятелност, започнало след регистрация на обезпечението (чл. 618 ТЗ вр. чл. 43 ал. 1 ЗОЗ).

На второ място, договорът за учредяването на особения залог е сключен между търговци и обслужва непосредствено изпълнение на типична търговска сделка (рамково съглашение с основен доставчик на материали за дейността на предприятието). Тази сделка покрива едновременно и обективните и субективните критерии (чл. 286 ал. 2 и 3 ТЗ) за сделки, към които се прилагат правилата на гл. 21 от ТЗ, включително и облекченото сключване, дори и когато законът предвижда форма за действителност. Както залогодателя, който е регистрирал сам учреденото обезпечение, така и заложния кредитор, който е заявил за извънсъдебна реализация договореното заложно право, с поведението си са демонстрирали пълното си съгласие с последиците на договор, предназначен да породи правата на кредитора, гарантирани в чл.10 от ЗОЗ върху имуществото на залогодателя в рамките на вписаните в регистъра обстоятелства. На осн. чл. 293 ал.3 ТЗ във вътрешните отношения между страните по такъв договор липсата на писмена форма не може да обоснове недействителност, а по отношение на третите лица(кредитори) публичната регистрация е достатъчна (чл.12 ал.1 ЗОЗ). Затова, дори и да не беше изобщо представен писмен документ, който да удостоверява воля на страните за регистрираната сделка, това не би имало значение за правата, черпени от оповестеното вписване на договора за особен залог в ЦРОЗ, като съответен за паричните вземания публичен регистър.

В тази връзка дори и да се изключи от доказателствения материал потвърдения като автентичен оригинален екземпляр от договор, подписан от управителя Т за залогодателя и от законен представител на залогоприемателя това не може да промени крайния извод за убедително доказване на регистрирани и противопоставими заложни права на кредитора „Агростандарт – 2004“ ЕООД, върху паричните вземания за субсидии, които са учредени за обезпечаване на задължения на купувача, вече установени от съда, като породени при настъпване на падежите за плащане на цените по доставките, договорени по рамковото споразумение за 2016г.

Отделен е въпросът, че не е нарушено правилото за своевременно комплектоване на делото с доказателства, тъй като спорът относно автентичността на писмения договор се е очертал едва след като заложният

кредитор е представил копие от него, в изпълнение на указание за възложена в първо заседание доказателствена тежест. Преди доклада тази страна се е позовала на регистрираното обезпечение, което (според изложените по-горе правни съображения) е било достатъчно за обосноваване на правата на кредитора, а нуждата от оригинал на оспорен като неавтентичен екземпляр е възникнала едва след като назначено за проверката му вещото лице е извело фактически изводи за неавтентичност при преценка на копие. Вторият, представен от необходимия другар на ответника екземпляр е и категорично потвърден като автентично писмено изявление на законния представител на залогодателя, посочен като автор както на съгласие за учредяване на залога, така и на заявлението за вписването му.

В заключение въззивният съд изцяло споделя и извода за доказано договаряне на обезпечението и то само в параметрите, противопоставени на кредиторите, както и неоспорените във въззивната жалба установени от първата инстанция факти на реализиране на правата на обезпечения кредитор до размер на усвоените чрез разпределенията средства, постъпили от заложените субсидии. Няма оплаквания по приложения в обжалвания акт нормативен регламент на приспадане на всички принудително събрани суми само за погасяване на дълга, който залога обезпечава. Въззивният съд намира този правен извод да изцяло съответен на императивните правила на чл.10 ал.1 т.4 ЗОЗ за отчитане на заложно право върху сума, събрана като заложено вземане, като принадлежност само към индивидуализирания обезпечен дълг, индивидуализиран при вписването (чл. 5 вр. чл. 26 ал.1 т.2 ЗОЗ) и съответно препраща към мотивите на първата инстанция относно зачитането на настъпилите в хода на процеса факти на получени от зложния кредитор две плащания по стабилизираните разпределения по изпълнителните дела и последиците им, изразили се в намаляване само на размера на обезпечения дълг по втория процесен рамков договор. Така остатъчната **привилегия**(доколкото такава би се очертала при евентуално ново постъпление от заложените субсидии от ДФ „Земеделие“ отпускани за кампания 2015 и 2016 г.), **остава да обслужва само непогасения вече остатък от 18792.38 лв. от сборната главница по Договор за покупко-продажба от 02.03.2016 г.**

Установяването както на основанията, така и размерите и привилегията на кредитора „Агροстандарт – 2004“ ЕООД налага отхвърляне на претенцията на оспорващия кредитор. При съвпадане на крайните изводи и по двата съединени иска, обжалваните части от съдебното решение следва да се потвърдят.

Разноски за въззивното производство следва да се понесат от въззивника, причинил процеса в настоящата инстанция по изцяло неоснователната жалба. Претенции от въззиваемите страни – необходими задължителни другари и синдика не са предявени, поради което съдът следва да възложи на въззивника само дължима за настоящата инстанция държавна такса в размер на сбор от 1014,52лв за двете обжалвани части (чл. 694 ал. 7 ТЗ).

По изложените съображения и на основание чл.272 ГПК въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260131/02.07.2021г. по т.д. № 786/2019г. на Окръжен съд Варна, в частите, с която са били отхвърлени искове по реда на чл. 694 ТЗ, предявени от оспорващ кредитор Д. А. Д. за отричане с участие на синдика на съществуване на предявено вземане от кредитора „Аростандарт 2004“ ЕООД, прието в одобрен списък на кредитори на несъстоятелен длъжник „Агробулс“ ООД, (н) в размер на сборна сума от 184 111.44 лв, както и съединения иск за отричане на приета привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ върху вземане от ДФ „Земеделие“, за кампания 2015г. и 2016 г. за обезпечено вземане в размер на 18792.38 лв.(част от главница по Договор за покупко-продажба от 02.03.2015) въз основа на учреден особен залог и са определени разноски в тежест на ищеца.

ОСЪЖДА Д. А. Д., ЕГН *****, с местожителство в гр. Варна, ул. „Оборище“, № 7, ап. 1, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски апелативен съд, сума 1014,52лв. (хиляда и четиринадесет лева и петдесет и две стотинки), представляваща дължима държавна такси за обжалване на отхвърлително решение, на осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ.

УКАЗВА на задълженото в полза на бюджета лице, че следва да представи на съда доказателства за заплащане на присъдена сума, като при пропускане на 7-дневен срок след влизане в сила на решението, в полза на бюджета ще бъде издаден служебно изпълнителен лист, като в него допълнително ще бъде начислена и такса от 5 лв. и законна лихва по чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, на осн. чл. 109 от ПАС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд при условията на чл.280 ал. 1 и 2 ГПК в месечен срок от връчването на преписа на страните.

Да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК, на осн. чл. 273 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____